

هفتيوارسنتن ڀري اجتماع ۾ ٿيڻ واروسنتن ڀريو بيان

1 September 2016

تذڪرو سيدي قطب مدينه ۽
عشره ذوالحجه جا فضائل

Sindhi

أَلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى سَيِّدِ الْمُرْسَلِينَ
أَمَّا بَعْدُ فَأَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

تذڪرو سيدي قطب مدينه ۽ عشره ذوالحج جافضائل

الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ
وَعَلَىٰ أَلِكَ وَأَصْحَابِكَ يَا حَبِيبَ اللَّهِ
الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا نَبِيَّ اللَّهِ
وَعَلَىٰ أَلِكَ وَأَصْحَابِكَ يَا نُورَ اللَّهِ

نَوَيْتُ سُنَّتَ الْأَعْتِكَافِ

(مون سنّت اعتڪاف جي نيت ڪئي)

جڏهن به مسجد ۾ داخل ٿيو، ياد اچڻ تي نفلي اعتڪاف جي نيت ڪري وٺندا ڪريو، جيستائين مسجد ۾ رهندو نفلي اعتڪاف جو ثواب حاصل ٿيندو رهندو ۽ ضمناً مسجد ۾ کائڻ پيئڻ به جائز ٿي ويندو.

دُرُودِ جِي فَضِيلَتِ

سَرُورِ ڪائنات، شاه موجودات صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جو فرمانِ رحمت نشان آهي: قيامت جي ڏينهن الله عَزَّوَجَلَّ جي عرش جي علاوه ٻي ڪا چانو نه هوندي، تي (3) شخص الله عَزَّوَجَلَّ جي عرش جي چانو ۾ هوندا. عرض ڪيو ويو: يا رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ! اهي ڪير هوندا؟ ارشاد فرمايائون: (1) اهو شخص جيڪو منهنجي اُمّتي جي پریشاني دور ڪري (2) منهنجي سنّت کي زنده ڪرڻ وارو (3) مون تي ڪثرت سان دُرُودِ شريف پڙهڻ وارو.

(البدور السّافرة في امور الاخرة للسيوطي ص ۱۳۱ حديث ۳۶۶)

يا الهی گرمی محشر سے جب بهڑکیں بدن
دامنِ محبوب کی ٿهنڙی ٻوا کا ساتھ ٻو

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ!
صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٍ

منا منا اسلامي ڀاڻرو! ثواب حاصل ڪرڻ خاطر بيان ٻڌڻ کان پهريان سنيون سنيون نيٽون ڪري وٺون ٿا.

فرمانِ مصطفيٰ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ: ”يَبْتَئَةُ الْمُؤْمِنُ خَيْرًا مِّنْ عَمَلِهِ“ يعني مسلمان جي

نيٽ ان جي عمل کان بهتر آهي. (المعجم الكبير، سهل بن الساعدي... الخ ج 6، ص 185، الحديث: 5942)

ٻه مذهبي ڳالھ: (1) بغير سني نيٽ جي ڪنهن به نيك عمل جو ثواب ناهي ملندو.
(2) جيتريون سنيون نيٽون وڌيڪ، اوترو ثواب به وڌيڪ.

بيان ٻڌڻ جون نيٽون

نگاهون جهڪائي پوري توجه سان بيان ٻڌندس ❁ تڪ لڳائي ويهڻ
بدران علمِ دين جي تعظيم خاطر جيترو ٿي سگهيو ٻئي گوڏا وڇائي
ويهندس ❁ ضرورت پوڻ تي ٻين جي لاءِ سرڪي جاءِ ڪشاده ڪندس ❁
ڌڪو وغيره لڳو ته صبر ڪندس، گهوري ڏسڻ ۽ اٽڪڻ کان بچندس ❁
صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! اذْکُرُوا اللهَ، تُوْبُوا اِلَى الله! وغيره ٻڌي ثواب ڪمائڻ ۽ صدا لڳائڻ
وارن جي دل جوئي جي لاءِ بلند آواز سان جواب ڏيندس ❁ بيان کان پوءِ پاڻ
اڳتي وڌي سلام، مصافحو ۽ انفرادي ڪوشش ڪندس.

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

منا منا اسلامي ڀاڻرو! اڄ ذوالفعدة الحرام جي 28 تاريخ آهي، ذوالحجة الحرام جو مبارڪ مهينو تشريف فرما ٿي پنهنجون برڪتون ٺٽائڻ وارو آهي، هن مهيني جي 4 تاريخ تي آفتابِ رضويت، ضياءُ الملت، شيخ الفصيلت، پير طريقت، رهبرِ شريعت، مُريد و خليفه اعليٰ حضرت، شيخ العرب والعجم، قُطبِ مدينه حضرت علامه مولانا ضياءُ الدين احمد مَدَنِي قادري رضوي

رَحْمَةُ اللَّهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جو عرس شريف ملهايو ويندو آهي. انهيءَ مناسبت سان اڄ اسان سندن جي مُبارڪ زندگي جا ڪجهه واقعا ٻڌڻ جي سعادت حاصل ڪندا سين. اچو! پهريان هڪ حڪايت ٻڌون ٿا:

پاڻي ذخيرون ڪيو!

سيدي قطب مدينه رَحْمَةُ اللَّهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جا مُريد ۽ خليفه حضرت مولانا عارف ضيائي رَحْمَةُ اللَّهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جو بيان آهي جو هڪ ڀيري حج جي ڏينهن ۾ مديني شريف ۾ پاڻي جي شديد ڪمي ٿي وئي، انهن ڏينهن ۾ قطب مدينه رَحْمَةُ اللَّهِ تَعَالَى عَلَيْهِ وٽ مهمان گهڻا گڏ ٿيندا هئا، ان ڪري پاڻي جو استعمال به وڌيڪ ٿيندو هو، ڪڏهن ڪڏهن ائين به ٿيو جو پيئڻ جي لاءِ به پاڻي موجود نه هوندو هو. منهنجو هي معمول هو جو تونڪ رباط (هڪ هنڌ جو نالو آهي اتان) کان پاڻي ڀري ايندو هئس، ڪوشش ڪندو هئس ته پاڻي جون چند ٽانڪيون هميشه موجود رهن، هڪ ڏينهن حضور قطب مدينه رَحْمَةُ اللَّهِ تَعَالَى عَلَيْهِ وُضو جي لاءِ ويا ته سندن نگاه پاڻي جي تنڪين تي پئي، مون کان پڇيائون: هنن زمزمين (يعني ٽانڪين) ۾ ڇا رکيل آهي؟ عرض ڪيم: حضور! جيئن ته پاڻي جي ڦٽ آهي ان ڪري هنن ۾ پاڻي ڀري رکيو آهي ته جيئن رات جو مهمان اچن ته پاڻي جي تنگي نه ٿئي، فرمايائون: اهو تو صحيح ناهي، پاڻي جي ڦٽ آهي ۽ توهان پاڻي گڏ ڪري رکيو آهي؟ هينئر هن کي ڪڙي وڃو ۽ ماڻهن کي ڏئي ڇڏيو. انهن ڏينهن ۾ حاجين جو وڏو هجوم هو ۽ گهڻيون به تنگ هيون، پاڻي ڀري ڪڙي اچڻ آسان نه هو، پر سندن حڪم جي پيروي کان انڪار به ممڪن نه هو ان ڪري اوهان جيڪو حڪم فرمايو هو ائين

ئي ڪيو ويو. (سيدي ضياء الدين احمد قادري، ۴۲۱/۱ بتخير)

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

توڪل جي اهميت!

منا منا اسلامي ڀائرو! هن واقعي مان اندازو لڳائي سگهجي ٿو ته سيدي قطبِ مدينه رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ کي الله عَزَّ وَجَلَّ جي ذات تي ڪهڙو ڪامل يقين هو ۽ پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ ڪهڙي عالیشان توڪل جا مالڪ هئا. ٿورو سوچيو! جيڪڏهن اسان مان ڪنهن جي گهر مهمان اچڻ جو امڪان هجي تڏهن گهر ۾ تياري جو عالم ڇا هوندو آهي؟ اهي آئيم (Item) جنهن جي استعمال ٿيڻ جو ٿورو گهڻو امڪان به هجي اهو پهريان کان ئي گهرائي رکيا ويندا آهن ته جيئن عين موقعي تي پریشاني نه ٿئي، جڏهن ته اها شيءِ جنهن جو استعمال ۾ اچڻ يقيني هجي ان جو ته خاص طور تي اهتمام ڪيو ويندو آهي، پاڻي اهڙي شيءِ آهي جنهن جو استعمال گهڻو ٿيندو آهي، ٿيڻ ته ائين گهرجي جو سيدي قطبِ مدينه رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ مهمانن جي لاءِ پاڻي جي بچت (Saving) تي خوشي جو اظهار ڪن ها ۽ شاباش ڏين ها، پر ڪنهن شيءِ کي ذخيرو ڪرڻ ۽ ان کي محفوظ (Save) ڪري رکڻ اهو بزرگن سڳورن جي سوچ جي خلاف آهي ان ڪري حڪم ڏنائون ته اهو پاڻي ورهائي ڇڏيو!

توڪل ڇا آهي؟

منا منا اسلامي ڀائرو! معلوم ٿيو ته اسان جا بزرگ سڳورا پاڻ به توڪل جا پيڪر هوندا هئا ۽ ٻين کي به ان جي ترغيب ڏيندا هئا، اسان کي به پنهنجي اندر توڪل جو وصف پيدا ڪرڻ گهرجي، افسوس! جو اڄ جي هن نفسا نفسي جي دور ۾ اسان توڪل کان گهڻو پري ٿي ويا آهيون، جڏهن ته اسلام توڪل جي وڏي ترغيب ڏني آهي، توڪل جي معنيٰ آهي

اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَىٰ تِي اعتماد ڪرڻ ۽ ڪمن کي ان جي حوالي ڪري ڇڏڻ، (توڪل مان) مقصد اهو (هوندو) آهي جو ٻانهي جو اعتماد تمام ڪمن ۾ الله **عَزَّ وَجَلَّ** تي هئڻ گهرجي (ٻانهن تي نه). (خزائن العرفان، ص: ۱۴۱) اهو ياد رهي ته ”اسباب کي بلڪل ئي ڇڏي ڏيڻ توڪل نه آهي بلڪ توڪل هي آهي جو (اسباب کي اپنائي) ٻانهو صرف مُسَبَّبُ الاسباب يعني الله **عَزَّ وَجَلَّ** تي ئي اعتماد ڪري.“

(ڪيمياءِ سعادت، ۹۳/۲، بغير)

زاهد و پارسا ضياءُ الدين

عاشقِ مُصطفىٰ ضياءُ الدين

رڀر و رهنما ضياءُ الدين

کيسه بهڻڪون گا ميرهه بين ميرهه

ڇا اسان توڪل ڪيون ٿا؟

توڪل جي وصف جو خلاصو هي آهي ته اسباب کي اختيار ڪرڻ کان پوءِ نتيجو الله **عَزَّ وَجَلَّ** جي ذات تي ڇڏيو وڃي، اسان کي سوچڻ کپي ته ڇا اسان ائين ڪيون ٿا؟ ڇا واقعي اسان ۾ توڪل موجود آهي؟ ڇا اسان به اسباب کي اختيار ڪرڻ کان پوءِ الله **عَزَّ وَجَلَّ** جي ذات تي ڇڏيو ڪندا آهيون؟ عام طور جڏهن به ڪو ڌو ۽ اهم ڪم درپيش هجي ته سڀ کان پهريان اسان ان ڪم کي سرانجام ڏيڻ جي پلاننگ (Planing) ڪندا آهيون، پوءِ ان پلاننگ (Planing) جي هڪ هڪ نڪتي تي عمل ڪندا آهيون، هاڻي جيڪڏهن نتيجو (Result) اسان جي خواهش جي خلاف نڪري ته ان وقت اسان جي حالت ڪهڙي هوندي آهي؟ اسان ڪيتري قدر دل لاهي ڇڏيندا آهيون؟ ۽ مايوسي جي وڏن دريائن ۾ ٻڏي ويندا آهيون؟ هن جو بنيادي سبب اهو ئي آهي جو اسان پلان (Plan) ترتيب ڏيڻ کان پوءِ ان ڳالهه کان بي خبر ٿي ويندا آهيون ته هڪ ذات اهڙي به آهي جنهن جي قدرت اسان جي

پلاننگ (Planing) تي غالب آهي، اسان اها ڳالهه وساري ڇڏيندا آهيون
 پلان (Plan) بناڻ ۽ ان تي عمل ڪرڻ ته اسان جو ڪم آهي پر ان مان نتيجو
 (Result) ڪيڏو اهو رب ڪائنات عَزَّوَجَلَّ جي دستِ قدرت ۾ آهي، يعني اسان
 توڪل کان محروم هوندا آهيون، ان ڪري صحيح نتيجا نه ملڻ تي اسان
 مايوس ۽ دل لاهي ويهي رهندا آهيون، حالانڪ اسان کي پنهنجي هر هڪ
 ڪم ۾ توڪل کي پيش نظر رکڻ گهرجي، توڪل کان پاسو ڪرڻ ڪيتري
 قدر خطرناڪ ثابت ٿي سگهي ٿو ان جو اندازو هن حڪايت مان لڳايو جو
 هڪ ڪفن چور حضرت بايزيد بسطامي رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جي هٿ تي توبه ڪئي،
 حضرت بايزيد رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ قبرن جي احوال جي باري ۾ ان کان سوال ڪيو ته
 ان جو جواب ڏنو: مون تقريباً هزار (1000) قبرن مان ڪفن چورايو، پر سواءِ ٻن
 مٿن دن جي باقي سڀني جا چهرا قبلي جي طرف کان هٽيل هئا، ته پاڻ
 رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ فرمايائون: انهن ماڻهن کي رزق جي باري ۾ الله تَعَالَى تي توڪل
 نه هو. ان ڪري قبر ۾ انهن جا چهرا قبلي کان هٽيل هئا. (منهاج العابدين ص: ۱۰۶)

منا منا اسلامي پائرو! غور ڪرڻ گهرجي ته توڪل کان منهن موڙيندي
 فقط وسائل ئي کي سڀ ڪجهه سمجهي وٺڻ ڪيتري قدر خطرناڪ ثابت
 ٿي سگهي ٿو؟ ان ڪري پاڻ ۾ توڪل پيدا ڪرڻ جي ڪوشش ڪيو! الله
 عَزَّوَجَلَّ اسان کي توڪل جهڙي عالیشان صفت سميت تمام نيڪ عمل ادا
 ڪرڻ جي توفيق عطا فرمائي.

أَمِينَ بِجَاهِ النَّبِيِّ الْأَمِينِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ

تُو عطا ڪرڻ کي بهيڪ ڪرڻ ۽ ميرے اخلاق بهي ٿهڪ ڪرڻ ۽
 تجھ کو فاروق کا واسطه بهي ياخذ تجھ سے ميری دُعا بهي

عشقِ احمد ميں آنسو بہاؤں
حُبِّ دُنیا سے خُود کو بچاؤں
ایسی توفیق دے التجا بے
یاخدا تجھ سے میری دُعا بے

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ!
صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدَ

نالو نسب ۽ تاريخ پيدائش!

منا منا اسلامي پائرو! اسان حُضُورِ قطبِ مدينه رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جي مبارڪ زندگي جي باري ۾ ٻڌي رهيا هئاسين، سندن نالو ضياءُ الدين احمد آهي، پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ خود ارشاد فرمائيندا هئا ته منهنجو پيدائشي نالو ”احمد مختار“ آهي، منهنجي ڏاڏي حضرت شيخ قُطْبُ الدين قادري رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ بعد ۾ منهنجو نالو ”ضياءُ الدين“ رکي ڇڏيو هو. پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ سومر جي ڏينهن ربيعُ الاول 1294ھ بمطابق 1877ء بمقام ڳوٺ ڪلاس والا، ضلعو ضياءُ ڪوٽ (سيالڪوٽ) ۾ پيدا ٿيا. (سيدي ضياءُ الدين احمد القادري، ۱۶۲/۱، ملقطاً)

مبارڪ خُليو!

پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ وچولي قد جا ڪجهه بلند، گندمي رنگت سان بارُعب ۽ پُر ڪشش شخصيت جا مالڪ هئا، ڪتابي چهرو، ڪشاده ۽ نُوراني پيشاني جنهن جي وچ ۾ هڪ سنهي رَڳ هميشه ظاهر رهندي هئي، نڪ مُبارڪ بلند، اکيون ڪاريون، وڏيون ۽ خُوب روشن، ڊگها ۽ سنها پرون جيڪي پاڻ ۾ ٿورا مليل هئا، پلڪون ڊگهون ۽ گهائيون، رُخسار سُرخي مائل پيريل ساڄي رُخسار تي تر، ڏاڙهي مُبارڪ گهاتي، حُمدار هڪ مُٺ جي برابر، ڊگهي ڳچي، ويڪرو سينو، هٿن جون اڱريون ڊگهيون، تريون گوشت سان پيريل ۽ بيحد ترم هيون. (سيدي ضياءُ الدين احمد القادري، ۵۶۷/۱) مطلب ته! پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ

نهایت حسين ۽ دلڪش حُلبي جا مالڪ هئا.

ابتدائي تعليم!

پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ ابتدائي تعليم پنهنجي ڏاڏي سائين وتان حاصل ڪئي، پوءِ ضياءِ ڪوٽ (سيالڪوٽ) جي مشهور عالم ۽ عارف حضرت علامه مولانا محمد حسين نقشبندي رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ وٽ پڙهيا، ان کان پوءِ مرڪز الاولياءِ (لاهور) ويا ۽ اتي جي وڏن وڏن عالم سڳورن وتان تعليم حاصل ڪرڻ کان پوءِ مشهور محدث ۽ عالم دين حضرت علامه وصي احمد مُحَدَّثِ سُورْتِي رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جي درس ۾ شامل ٿي ويا ۽ تقريباً چار (4) سالن تائين انهن وتان تعليم حاصل ڪرڻ جو سلسلو جاري رهيو. سيدي قُطْبِ مَدِينِ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ فرمائن ٿا: اسان جي پنجاب مان حديث شريف جو دورو ڪرڻ جي لاءِ شاگرد پيلي پيت ۾ موڪليا ويندا هئا. اتي حضرت شاه وصي احمد مُحَدَّثِ سُورْتِي رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ هڪ عظيم بزرگ ۽ ڪامل اولياءِ الله مان هئا، مان به سندن خدمت ۾ حاضر ٿي حديث شريف جي دوري ۾ شريڪ رهيس. (سيدي ضياء الدين احمد القادري، 1/ 174) اتان کان درس نظامي جي تڪميل ڪئي ۽ دورَهَ حديث شريف جي بعد سند فُرَاغَتِ حاصل ڪئي. سرڪارِ اعليٰ حضرت الشاه امام احمد رضا خان رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ پاڻ پنهنجي هٿن سان پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جي دستار بندي فرمائي. بعد ۾ حضرت مُحَدَّثِ سُورْتِي رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ وتان خلافت جو شَرَفِ پڻ مليو. (سيدي ضياء الدين احمد القادري، 1/ 174)

بيعت ۽ خلافت!

سيدي قُطْبِ مَدِينِ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جي استاذ حضرت وصي احمد سُورْتِي رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ کي امامِ اهلسنت، مجددِ اعظمِ الشاه امام احمد رضا خان رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ

سان شديد محبت هئي، اهي هر جمعرات تي اعليٰ حضرت رحمته الله تعالى عليه سان ملاقات جي لاءِ بريلي شريف ويندا هئا ۽ انهن سان گڏ جمعو نماز ادا ڪري، کاڌو وغيره کائي پوءِ پيلي پيت واپس تشریف موٽندا هئا، حضرت محدث سورتی رحمته الله تعالى عليه سان گڏ سندن به شاگرد به بريلي شريف حاضر ٿيندا هئا، انهن مان هڪ حضرت سيدي قطب مدينه رحمته الله تعالى عليه هئا، پاڻ سيدي قطب مدينه رحمته الله تعالى عليه ارشاد فرمائين ٿا: حضرت علامه وصي احمد محدث سورتی رحمته الله تعالى عليه جي مبارڪ عادت هئي جو هر جمعرات ظهر جي نماز پڙهي، کاڌو کائي، عصر جي ويجهو ٽرين (Train) جو وقت ٿيندو هو جيڪا بريلي ويندي هئي ان گاڏي ۾ ويهي رهندا هئا ۽ مغرب کان پهريان بريلي شريف پهچي ويندا هئا، جمع جي رات ۽ جمع جو ڏينهن اعليٰ حضرت رحمته الله تعالى عليه جي خدمت ۾ رهي، نماز جمع کان پوءِ کاڌو کائي ۽ پوءِ پيلي پيت واپس موٽي ايندا هئا، اهڙي طرح ٽي (3) سالن کان وڌيڪ اعليٰ حضرت رحمته الله تعالى عليه جي زيارت ٿيندي رهي. انهن حاضرين جي دوران سيدي قطب مدينه رحمته الله تعالى عليه سرڪار اعليٰ حضرت رحمته الله تعالى عليه سان 1314 ه ۾ بيعت ٿي ويا ۽ 1315 ه ۾ اعليٰ حضرت رحمته الله تعالى عليه پاڻ کي خلافت جي شرف کان به نوازيو، ان وقت سندن عمر مبارڪ صرف اڪيه (21) سالن جي هئي. سرڪار اعليٰ حضرت رحمته الله تعالى عليه کان خلافت جو شرف ماڻڻ وارن ۾ سندن جي ذات گرامي يارهين (11th) نمبر تي هئي. (سيدي ضياء الدين احمد القادري، 1/173، ملقطاً)

بغداد جو سفر:

حضرت ضياء الملت والدين رحمته الله تعالى عليه علوم ۽ فنون جي تڪميل کان پوءِ پنهنجي شيخ سرڪار اعليٰ حضرت رحمته الله تعالى عليه جي اجازت سان پنهنجي وطن واپس موٽيا، ڪجهه عرصي تائين ضياء ڪوت (سيالڪوٽ) ۾ قيام

ڪيائون، سيالڪوٽ جي ويجهو ئي ”ڪلاس والا“ ۾ سندن جاگير هئي، اتي تشریف کڻي ويا ۽ پوءِ اتان کان بغدادِ مُقدّس جي سفر جو آغاز فرمائون. (سيدي ضياء الدين احمد القادري، ۱/ ۲۲۵) حُصُورِ غوثِ اعظم شيخ عبدالقادر جيلاني رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جِي خانقاهِ معلِي ۾ تقريباً نوَ (9) سالن کان ڪجهه وڌيڪ عرصي تائين قيام پذير رهيا. (سيدي ضياء الدين احمد القادري، ۱/ ۲۲۶، ۲۲۷) ان دوران سيدي قطبِ مدينه رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ ڪيئي بزرگن سڳورن جي زيارت ڪئي ۽ انهن کان فيض حاصل ڪيو.

مدينه منوره ۾ رهائش!

1327ھ تي سيدي قطبِ مدينه رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ عرب شريف ۾ حاضر ٿيا ۽ هميشه جي لاءِ مدينه شريف ۾ ئي رهڻ لڳا. (سيدي ضياء الدين احمد القادري، ص: ۱۷۳) جڏهن پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ مديني شريف ۾ حاضر ٿيا ان وقت ٽرڪين جي حُڪومت هئي تڏهن ته اتي ڪيئي جيد علماءِ ڪرام جلوه فرما هئا، ان ڪري پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ کي سيد الانبيا صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جِي دربار ۾ بار بار حاضري جي سعادت ملڻ سان گڏوگڏ اتي جي ڪيئي مشائخ ڪرام وٽان فيضياب ٿيڻ جو شرف به نصيب ٿيو. (سيدي ضياء الدين احمد القادري، ۱/ ۲۷۹، ملخصاً) مشهور عاشقِ رسول ۽ تمام وڏي عالمِ دين، علامه شيخ يوسف بن اسمعيل نبهاني رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جيڪي اڪثر مدينه طيبه ۾ حاضر رهندا هئا، سيدي قطبِ مدينه رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ ان وٽ به هڪ وڏي عرصي تائين استفادو ڪيو. (سيدي ضياء الدين احمد القادري، ۱/ ۲۸۰)

علمِ دين حاصل ڪرڻ جو شوق!

منا منا اسلامي ڀائرو! عور ڪيو! سيدي قطبِ مدينه رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ علمِ دين جا ڪيترا شيدائي هئا جو پنهنجي علائقي ۾ علمِ دين حاصل ڪرڻ

سان گڏوگڏ مرڪز الاولياء (لاهور)، هند ۽ بغداد شريف جو پڻ سفر ڪيو، پوءِ جڏهن مديني شريف حاضر ٿيا اتي به موقعي مان فائدو وٺندي علمِ دين جي طلب ۾ مشغول ٿي ويا ۽ پنهنجي وقت جي ڪيئي مشهور عالمن کان علمِ دين جا جام پري ڪري پيتائون. يقيناً اهو الله عَزَّ وَجَلَّ جو ڪرم ۽ ان جي پياري حبيب صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي عطا ۽ علمِ دين جو فيضان ئي هو جو سيالڪوٽ جي هڪ غير معروف علائقي ۾ پيدا ٿيڻ جي باوجود پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ سڄي جهان ۾ قُطْبِ مدينه جي حيثيت سان مشهور ۽ معروف ٿي ويا. اسان کي به علمِ دين جي طلب جو شوق پيدا ڪرڻ گهرجي چو ته علمِ دين ئي دنيا و آخرت جي ڪاميابين جو سبب آهي. علمِ دين تمام فضيلتن جو جامع آهي ۽ پنهنجي طلب ڪرڻ واري کي تمام گهڻين خوبين ۽ ڪثير پلائين جو پيڪر بڻائيندو آهي، علمِ دين انبيا عليهٺم السلام جي ميراث آهي، علمِ دين قُربتِ الهي ماڻڻ جي راه آهي، علمِ دين حُوفِ خُدا بيدار ڪرڻ جو نسخو آهي، علمِ دين هدايت جو سرچشمو آهي، علمِ دين گناهن کان بچڻ جو سبب آهي، علمِ دين حُشيتِ الهي بيدار ڪرڻ جو ذريعو آهي، علمِ دين مُزده دليين جي حيات آهي، علمِ دين خُلقِ خُدا جي مَحَبَّتِ حاصل ڪرڻ جو سبب آهي، اَلْعُرْضُ! علمِ دين بي شُمار خوبين جو مَجْمُوعو آهي، هڪ سڄي مُسلمان کي ان جي طلب جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي، احاديثِ طيبه ۾ ڪيئي هنڌن تي علمِ دين حاصل ڪرڻ جا فُضائل بيان ٿيا آهن. اچو! هن بابت (2) احاديثِ طيبه ٻڌڻ جي سَعَادَتِ حاصل ڪيون ٿا:

1. جيڪو علمِ دين حاصل ڪندو الله عَزَّ وَجَلَّ ان جي مُشڪلاتن کي آسان فرمائي ڇڏيندو ۽ ان کي اتان کان رزق عطا فرمائيندو جتان ان جو

گمان به نه هوندو. (جامع بيان العم و فضله، باب جامع في فضل العلم، الحديث: ۱۹۸، ص ۶۶)

2. جيڪو الله **عَزَّوَجَلَّ** جي فرض جي باري ۾ هڪ (1) يا ٻه (2) يا ٽي (3) يا چار (4) يا پنج (5) ڪلما سڪي ۽ ان کي چڱي طرح ياد ڪري وٺي ۽ پوءِ ماڻهن کي سيڪاري ته اهو جنت ۾ داخل ٿيندو. (الرَّغِيبِ وَالرَّهْمِيبِ، ۵۴/۱ حديث: ۲۰، چندي جي باري ۾ سوال جواب، ص: ۷)

منا منا اسلامي ڀائرو! ڏنو اوهان ته؟ **عِلْمِ دِينِ حَاصِلِ ڪرڻ اهڙو عظيم ڪم آهي جو جنهن جي وجه سان مشڪلات ۾ آساني، رزق ۾ اضافي سان گڏوگڏ جنت ۾ داخلي جي به ضمانت آهي، ان ڪري اسان کي به وڌ کان وڌ **عِلْمِ دِينِ** سکڻ گهرجي، دعوتِ اسلامي جو مَدَنِي ماحول **عِلْمِ دِينِ** جي مَدَنِي مهڪ سان مُعَطَّر آهي، هن ۾ ٿيڻ وارا اجتماع، مَدَنِي مُذاڪرا، مختلف ڪورسز، درس و بيان وغيره سڀئي **عِلْمِ دِينِ** ڦهلائڻ جو سبب آهن، **عِلْمِ دِينِ** سکڻ جو هڪ بهترين ذريعو دعوتِ اسلامي جا مَدَنِي قافلا به آهن، تنهنڪري عاشقانِ رَسُول سان گڏ هر مهيني گهٽ مان گهٽ تن (3) ڏينهن جي مَدَنِي قافلي ۾ سفر کي پنهنجو معمول بڻائي وٺو! الله **عَزَّوَجَلَّ** اسان کي **عِلْمِ دِينِ** ڦهلائڻ ۽ سُنَّتن کي اپنائڻ جي توفيق عطا فرمائي.**

أَمِينِ بِجَاهِ النَّبِيِّ الْأَمِينِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ

لوڻه رحمتين قافله ميں چلو! سِيڪهنه سُنَّتين قافله ميں چلو!
علم حاصل ڪرو جَهَل زائل ڪرو پاؤ گه راحتين قافله ميں چلو!

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

منا منا اسلامي ڀائرو! **عِلْمِ دِينِ** جون بي پناه برڪتون آهن، اهو ئي

علم هڪ عام انسان کي فرش کان عرش تائين پهچائيندو آهي، حُضُور شهنشاهِ بغداد، قُطْبُ الاقطاب، سرڪارِ غوثِ پاڪ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ جو فرمان آهي: **دَرَسْتُ الْعِلْمَ حَتَّىٰ صِرْتُ قُطْبًا** (يعني مان علم جو درس وٺندو رهيس ايستائين جو قُطْبِيَّت جِي مقام تي فائز ٿي ويس) (قصيده غوثيه، از غيبت جون تباه ڪاريون، ص: ۴۹۵) اسان جو حُسنِ ظَن آهي ته سيدي قطبِ مدينه به الله عَزَّ وَجَلَّ جا ولي هئا، پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْه مدينه مُنَوَّره رَازِمَا اللهُ شَرَفًا وَتَعْظِيمًا ۾ مقامِ قطبِيَّت تي فائز هئا، ان ڪري پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْه سڄي جهان ۾ ”قطبِ مدينه“ جي لقب سان ياد ڪيا ويندا هئا ۽ اڄ به پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْه جو اهو ئي لقب هر خاص و عام جي زبان تي آهي، پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْه کي ”قطبِ مدينه“ چيو ويندو آهي؟ سندن کي اهو لقب ڪيئن مليو؟ اچو هن حوالي سان هڪ ايمان افروز واقعو ٻڌون ٿا:

قطبِ مدينه جو لقب!

۱۹۴۹ء ۾ اعليٰ حضرت رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْه جا پوٽا حضرت علامه مولانا ابراهيم رضا خان جيلاني ميان رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْه جي مدينه مُنَوَّره ۾ حاضري ٿي واپسي تي بريلي شريف ۾ پنهنجي گهر ۾ اهو واقعو ٻڌايو: مان حُضُورِ سرڪارِ ابدقرار صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي ديار پاڪ مدينه مُنَوَّره ۾ حاضر هئس، هڪ ڏينهن حضرت مولانا ضياءُ الدين صاحبِ قادري رَضَوِي رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْه جي درِ دولت تي حاضري ڏني، ان کان پوءِ حُضُورِ رحمتِ عالم صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي مُواجهِ شريف ۾ حاضر ٿيس ۽ دعا ڪئي ته حُضُور! اوهان جي ڪرم سان مدينه طيبه جي قُطْبُ سان به مُلاقات ٿي وڃي؟ پوءِ جيلاني ميان رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْه فرمائڻ ٿا ته ان کان بعد مان پنهنجي قيام گاه ۾ موتي آيس ته ڏنم حضرت مولانا ضياءُ الدين صاحبِ تشریف وني آيا آهن، جيئن ته اهي تمام گهٽ

گهران نڪرندا هئا ان ڪري انهن کي اوچتو ڏسي شديد حيرت ٿي ته مون تعجب وچان چيو: حضرت! هاڻي ته اوهان سان ملاقات ٿي هئي، پوءِ هڪ دم ڪيئن تشریف آوري ٿي؟ مولانا ضياءُ الدين صاحب فرمايو: منهنجي دل ۾ اوچتو خيال پيدا ٿيو ته اوهان سان ملاقات ڪيان، چو ته اوهان ئي ته طلب فرمايو آهي! ان کان پوءِ اهي خاموش ٿي ويا. حُضُور جيلاني ميان رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ فرمايائون: هيڏانهن منهنجو دربارِ مُصطفيٰ ۾ عرض ڪرڻ ۽ هوڏانهن سيدي قطبِ مدينه سان ملاقات ٿي وئي، هن مان معلوم ٿئي ٿو ته حضرت مولانا ضياءُ الدين صاحب رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ مدينه پاڪ جا قطب آهن، جيلاني ميان رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ وڌيڪ ارشاد فرمايو: جن جي خليفن جو اهو شان هجي ته مديني شريف ۾ قطب آهن، ان جي پيرو مُرشد سيدنا اعليٰ حضرت، عظيمُ البرڪت جو سرڪارِ دو عالم صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ ۾ فُرب جو ڇا مقام ۽ حال

هوندو. (سيدي ضياءُ الدين احمد القادري، ۱/۴۶۹)

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّيَ اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدَ

جڏهن مريد اهڙو آهي ته پير ڪهڙو هوندو؟

منا منا اسلامي پائرو! واقعي جُز کي ڏسي ڪُل تي حڪم لڳايو ويندو آهي، شاگرد جي قابليت ڏسي اُستاد جي وسعتِ علمي جو پتو پوندو آهي اهڙي طرح مُريد جي مرتبي کي ڏسي پير جو مرتبو معلوم ٿيندو آهي. جڏهن حُضُور قطبِ مدينه رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ مدينه مُنوره رَأَاهَا اللهُ شَرَفًا تَعْظِيمًا جا قطب هجن ته ان جا پير سرڪارِ اعليٰ حضرت رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جو مقام ۽ مرتبو خدا ۽ مُصطفيٰ جي بارگاه ۾ ڪيتري قدر بلند هوندو. اسان جو هي حُسن ظن آهي ته اعليٰ حضرت، امامِ اهل سنت رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ پنهنجي وقت جا تمام وڏا ولي ۽ عظيم عالمِ رباني هئا. جڏهن به اعليٰ حضرت چيو وڃي يا ٻڌو وڃي

فوراً ذهن پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ ڏانهن ويندو آهي، اچو! حُصُولِ بَرَڪتِ جِي لاءِ سندن رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جو به ڪجهه تذڪرو ٻڌون ٿا، اعليٰ حضرت رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جِي ولادتِ باسعادت بريلي شريف جِي مَحَلَّ جَسُولِي ۾ 10 شَوَّالِ مُكْرَمِ 1272 هـ چنجر جِي ڏينهن بوقتِ ظَهْرِ بِمُطابِقِ 14 جون 1856ء تي ٿي. (حياتِ اعليٰ حضرت، ۵۸/۱)

اعليٰ حضرت جا معمولات!

پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جِي سڄي زندگي شريعت جِي پاسداري ۾ گذري. پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جِي شخصيت حقيقي طور تي سنتن جِي آئينه دار هئي. پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جو معمول هو جو ڪڏهن تهڪ نه لڳائيندا هئا * اوباسي اچڻ تي اگر ڏندن ۾ دٻائي ڇڏيندا هئا ۽ ڪو آواز پيدا نه ٿيندو هو * قبله جِي طرف رُخ ڪري ڪڏهن نه ٿڪيائون * نه ئي قبله ڏانهن پير مبارڪ ڊگها ڪندا ها * نماز پنجگانه مسجد ۾ باجماعت ادا ڪندا ها * فرض نماز با عمامه پڙهندا ها * لوه واري قلم کان پاسو ڪندا ها * مسواڪ ڪندا ها * ۽ مٿي مبارڪ تي تيل به لڳائيندا ها. (فيضانِ اعليٰ حضرت، ص: ۱۱۳) * ڪا به شيءِ ونڻ ڏيڻ ۾ ساڄو هٿ ئي استعمال ڪندا ها جيڪڏهن ڪڏهن ونڻ واري پنهنجو ڪابو هٿ اڳتي وڌايو ته پاڻ فوراً هٿ مبارڪ روڪيندا ها ۽ فرمائيندا ها ته ساڄي هٿ ۾ ونو ڇوته ڪاٻي هٿ ۾ شيطان وندو آهي. (فيضانِ اعليٰ حضرت، ص: ۱۱۱) پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ مسجدين جو نهايت ادب ڪندا ها، مسجد ۾ داخل ٿيندي هميشه ساڄو قدم پهريان داخل ڪندا ها، جڏهن ته ٻاهر اچڻ مهل پهريان ڪابو قدم جتي جتي مٿئين حصي تي رکي پوءِ ساڄي پير ۾ جوتو پائي پوءِ ڪاٻي ۾ جوتو پائيندا ها (جو سنت جِي مطابق عمل ٿئي). هڪ ڏينهن فجر نماز ادا ڪرڻ جِي لاءِ خلاف معمول اعليٰ حضرت رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ کي ٿوري دير ٿي وئي، نمازين جون نگاهون بار بار مبارڪ گهر ڏانهن ڪڇيون پئي ته عين انتظار

۾ جلدي جلدي تشریف وٺي آيا، هن جلدي جي ڪيفيت ۾ اتباع سنّت جو عالم هي هو جو مسجد جي دروازي جي ڏاڪي تي جنهن وقت سندن قدم مبارڪ پهتو ته ساڄو، مسجد جي نئين فرش ۽ پراڻي فرش تي به ساڄو قدم رکيائون، اڳيان مسجد جي صحن ۾ هڪ صف وڇايل هئي ان تي ساڄو قدم رکيو، ۽ ان تي بس نه هر صف تي پهريان ساڄوئي قدم رکيائون، ايستائين جو محراب ۾ مُصليٰ تي به ساڄو قدم ئي رکيو.

(فيضانِ اعليٰ حضرت ۱۲۲، بغير)

سنتون اپنائڻ ۾ ئي عظمت آهي!

منا منا اسلامي پاترو! هن واقعي مان اندازو لڳائي سگهجي ٿو ته اعليٰ حضرت ﷺ ڪيڏا سنّت جي پيروي ڪندڙ هئا جو هر ڪم سنّت جي مطابق ڪرڻ جو اهم ڪندا ها، اسان کي به پنهنجن معاملن ۾ سنّتن کي اپنائڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي، خاص ڪري هر نيڪ ۽ جائز ڪم ساڄي پاسي کان ساڄي ئي هٿ سان شروع ڪرڻ جي عادت بنائڻ گهرجي ڇو ته سنّتون اپنائڻ ۾ ئي عظمت آهي، ان سان گڏوگڏ سادي زندگي گذاريون، عاجزي ۽ انڪساري جا پيڪر بڻجون، هميشه ٻين سان حُسن اخلاق سان پيش اچون، وڏن جي عزت ۽ ننڍن تي شفقت ڪيون، پنهنجن ماتحتن سان بهتر سلوڪ ڪيون، مُسلمانن جي خيڙخواهي ۾ هميشه اڳتي رهون، اَلْعَرَضُ! پنهنجي زندگي جي هڪ هڪ پهلو کي سيرتِ رسول جي مطابق بدلڻ جي ڪوشش ڪيون، ۽ سيرت سان گڏوگڏ پنهنجي صورت کي به سنّتن جي مطابق اپنائڻ جي ڪوشش ڪيون. آقا ڪريم ﷺ جي فرمان جي مطابق هڪ مُٺ ڏاڙهي هجي، سنّت جي مطابق زلفون هجن، پياري پياري عمامي شريف جو تاج سر تي سجيل هجي، سنّتن جو آئينه دار

لباس هجي، مُرڪي ملڻ جو مَعْمُول هجي، سلام کي عام ڪرڻ جي ڏن هجي، کاڌو مٽي جي ٿانون ۾ دَسْتَرخِوان تي کائون، ائين ڪرڻ سان دنيا به موچاري ٿيندي ۽ آخِرَت ۾ به فائدو ملندو. جيڪڏهن اسان پنهنجن بزرگن سڳورن جي زندگي جي احوالن جو مُطالعو ڪيون ته اسان کي معلوم ٿيندو انهن جا مَعْمُولات سُنتن جي عين مُطابِق ها، حُضُور سيدي قُطْبِ مَدِينِ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ به سُنتن جا پيڪر ۽ نهايت ئي نيڪ بزرگ هئا.

اخلاق و عادات!

پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ نهايت ئي پسندیده وصفن ۽ اخلاق سان مُتَّصِفِ ها، هميشه يادِ خُدا ۾ مُسْتَعَرَق رهندا ها، شب بيدار ۽ تهجّد گذار بزرگ هئا، اشراق، چاشت ۽ اوابين جون نمازون ادا ڪرڻ سندن مَعْمُول هو، ڪمزوري ۽ پوڙهائپ جي باوجود ايامِ بيض جا روزا تُرڪ نه ڪندا ها. (سيدي ضياء الدين احمد القادري، ۴۸۶/۱، بتغير) اسان کي به فرض نمازن سان گڏ انهن نفلن کي ادا ڪرڻ ۽ نفلي روزا رکڻ جي عادت بنائڻ گهرجي، سيدي قطبِ مدينه رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جي باري ۾ مَنقول آهي ته اوهان کي اٿڻ ويهڻ ۾ وڏي تڪليف ٿيندي هئي، پر پوءِ به وضو جي لاءِ وڃڻ وقت ڪنهن جو سهارو نه وٺندا ها، دشواري جي باوجود پاڻ ئي بيهندا ها (۽ وضو ڪندا ها). (سيدي ضياء الدين احمد القادري، ۴۸۶/۱) سادگي سندن جو شعار هئي، سُنّتِ رسول جي اِتِّبَاعِ ۾ پاڻ به بڪريون پاليون هيون، انهن جي ڪير سان مهمانانِ رسول جي ضيافت ڪندا ها، پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جو گهر حاجين ۽ زائرين جو نڪاڻو هو. (سيدي ضياء الدين احمد القادري، ۴۸۸/۱) عرب شريف ۾ اوهان نهايت مشهور ها، عرب و عَجَم ۾ اوهان جا مُريد ۽ خليفا پڪڙيل آهن. پاڻ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ گفتگو نهايت گهٽ ڪندا ها. (سيدي ضياء الدين احمد القادري، ص: ۴۸۹، بتغير) اوهان وٽ هر ڏينهن عِشا جي نماز کان پوءِ مُسْتَقْبَلِ محفلِ ميلادِ مُنْعَقِدِ

ٿيندي هئي، جيڪا سندن وصال تائين جاري رهي. (سيدي ضياء الدين احمد القادري، ۱/ ۴۹۵) عربن جهڙي مهمان نوازي سندن جي خاصيت هئي .

مهمان نوازي جي عادت!

چانهه جا ٽي (3) ٿرماس پاڻ ﷺ وٽ هميشه ڀريل پيا هوندا ها، مهمانانِ مُصْطَفِيٰ كِي ان مان چانهه پيش ڪئي ويندي هئي، جيئن ئي هڪ ٿرماس خالي ٿيندو هو ته مٿي گهر ۾ موڪليو ويندو ڪجهه دير کان بعد چانهه سان ڀريل واپس موٽندو هو. سڄو ڏينهن اهو ئي سلسلو جاري رهندو هو، رات جو لنگر کان پوءِ سڀني جي چانهه سان مهماني ڪئي ويندي، پوءِ حضرت ﷺ ٿرماسن ڏانهن اشارو ڪري فرمائيندا ها انهن ۾ ڪجهه آهي؟ جيڪڏهن ڪجهه بچيل هوندي ته عرض ڪيو ويندو: بس هڪ ٿرماس ۾ ٿوري چانهه باقي آهي. فرمائيندا ها: اها به هڪ هڪ ڍڪ پيئاري ڇڏيو پوءِ فرمائيندا ها فريج ۾ ڏسو جيڪڏهن ڪجهه هجي ته اهو به ورهائي ڇڏيو. (سيدي ضياء الدين احمد القادري، ۱/ ۴۲۲) دنيا کان بي پرواهي جو عالم هي هو جو فريج ۾ اوهان جي گهر وارن جي گهر جي ضروريات جو سامان رکيل هوندو هو، ان کي به ورهائڻ جو حڪم فرمائيندا ها. (سيدي ضياء الدين احمد القادري، ۱/ ۴۲۲) پاڻ ﷺ جي خدمت ۾ جيڪو به ايندو هو مرتبي جي لحاظ کان ان جي پذيرائي ڪندا ها، سندن دروازو سڀني جي لاءِ کليل هوندو هو ۽ دسترخوان سڀني جي لاءِ عام هوندو هو، اوهان وٽ جيترا پيسا به ايندا ها تمام جا تمام خرچ ڪندا ها ڪجهه بچائي نه رکندا ها ۽ اڪثر مهمانن تي خرچ ڪندا ها.

(انوار قطب مدينه: ۲۴۰)

مهمان نوازي ست انبياء آهي!

منا منا اسلامي ڀائرو! ڏنو اوهان! سيدي قطب مدينه ﷺ ڪيتري

قدر مهمان نواز هئا؟ ائين لڳي ٿو جيئن مهمان نوازي سندن رَحْمَةُ اللَّهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جِي فطرت بڻجي چڪي هئي، پنهنجي گهر ۾ اچڻ واري هر شخص جِي ان جِي مرتبي جِي مُطابِقِ مهمان نوازي ڪندا ها. مهمان نوازي هڪ فضيلت وارو ڪم آهي ۽ ڪيئي انبياء ڪرام عَلَيْهِمُ السَّلَام جِي سُنَّتِ آهي، حضرت ابراهيم عَلَيْهِ السَّلَام جِي باري ۾ مَنقُولِ آهي ته جيستائين اوهان جِي دسترخوان تي مهمان نه ايندا ها اوهان کاڌو نه کائيندا ها. (عجائب القرآن مع غرائب القرآن: ۳۷۶) هن روايت مان اندازو لڳائي سگهجي ٿو ته الله عَزَّوَجَلَّ جِي نيك بانهن کي مهمان نوازي ڪيتري قدر مَحْبُوبِ يعني پسندیده آهي، مهمان نوازي هڪ اهڙو نڪ ڪم آهي جو جنهن ۾ گهڻي ثواب سان گڏوگڏ مَحَبَّتَن جو فُروغ، پاڻ ۾ لاڳاپن جِي مضبوطي به آهي، ان ڪري جڏهن به مهمان اچن ته پنهنجي وَسْعَتِ جِي مطابق انهن جِي خوب مهمان نوازي ڪيو چوڻ اهو هڪ اهڙو عمل آهي جو جنهن سان اسان جِي دنيا سان گڏوگڏ آخِرَت به بهتر ٿيندي آهي.

مهمان نوازي جو معيار!

افسوس! ته اسان جِي مُعاشِري ۾ مهمان نوازي جهڙي پياري صِفَتِ به آخري پساهن ۾ آهي، هاڻي ان ۾ پهريان جهڙو جوش و خروش ۽ جذبو نظر نٿو اچي، اڄڪله ائين به ٿيندو آهي جو بعض ماڻهو مهمان نوازي ته ڪندا آهن پر ان ۾ انهن اهو معيار بڻائي رکيو آهي ته جيتري انهن جِي خدمت ۽ عزت ۽ تواضع ڪئي ويندي ايتري ئي اهي ٻين جِي ڪندا آهن، ائين مهمان نوازي جهڙي عبادت کي ”جيئن پيش ايندو ائين ئي پيش اينداسين“ جِي مِصداق بڻايو ويو آهي، حالانڪ هي ته هڪ عُمده عِبَادَت، نبين سڳورن جِي سُنَّتِ ۽ اَجْرِ ۽ فَضِيلَتِ پريو عمل آهي. اهڙي طرح اڄڪله اهڙا ماڻهو

موجود آهن جن جو اهو معمول هوندو آهي ته جيڪڏهن ڪو انهن جي مهمان نوازي ڪري تڏهن اهي به ان جي مهمان نوازي ڪندا آهن پر جيڪڏهن ڪو انهن جي خيرخواهي نه ڪري سگهيو ته اهي اهڙن جي خير خواهي کان لنوائيندا آهن، اهڙا ماڻهو هن حديث پاڪ مان نصيحت حاصل ڪن! حضرت مالڪ بن نضر رضي الله تعالى عنه جو بيان آهي ته هڪ پيرو مون عرض ڪيو: يارسول الله صلى الله تعالى عليه وآله وسلم اهو ارشاد فرمايو ته مان هڪ شخص وٽ ويس، ان منهنجي مهماني نه ڪئي، هاڻي اهو مون وٽ اچي ته ان جي مهماني ڪيان يا بدلو ونان؟ ارشاد فرمايائون: نه! بلڪ توهان ان جي مهماني ڪيو! (سنن الترمذي، ڪتاب البرّ والصلّة، باب ماجاء في الإحسان والعفو، الحديث: ۳۰۱۳/۳، ۳۰۵)

اهڙي طرح اسان وٽ مهمان نوازي ڪرڻ ۾ اهو به ڏٺو ويندو آهي ته اهي ماڻهو جن سان اسان کي مستقبل ۾ ڪو ڪم پوڻ جو امڪان هجي اهڙي ماڻهو جي خاص طور تي تواضع ۽ عزت افزائي ڪئي ويندي آهي پر اهي ماڻهو جن سان وڌيڪ تعلق ۽ واسطو نه هجي ته اهڙي ماڻهن تي عام طور تي گهڻو ڌيان نه ڏنو ويندو آهي ۽ نه ئي ان جي تواضع کي وڌيڪ اهميت ڏني ويندي آهي، حالانڪ مهمان نوازي ۾ سڀني سان گڏ انهن جي مرتبي جي لحاظ کان سلوڪ ڪرڻ گهرجي ۽ هر مهمان جي تڪريم ۾ ڪا ڪمي نه ڪئي وڃي.

مهمانن جا قسم!

ياد رکو ته مهمانن جا مختلف قسم آهن، ان مان هر هڪ جا پنهنجا حق ۽ آداب آهن، لهنذا انهن جو لحاظ رکيو وڃي، ڪجهه مهمان اهي هوندا آهن جيڪي ڪلاڪ ٻن ڪلاڪن جي لاءِ ايندا آهن ۽ چانهه، پاڻي پيئڻ کان پوءِ

هليا ويندا آهن انهن جي لاءِ خاص اهمتار ضروري ناهي هوندو، جڏهن ته بعض اهي هوندا آهن جن کي اسان شادي مرادي، عقيقي وغيره ڪنهن تقريبن ۾ دعوت ڏني پاڻ سڏيندا آهيون، ان ۾ امير ۽ غريب جو فرق رڪڻ بنا ڪارائت پيئارڻ ۽ ويهارڻ ۾ سڀني جي لاءِ هڪجهڙو اهمتار ڪرڻ گهرجي، ائين نه ٿئي جو امير ۽ ڪبير ماڻهو ته شاهائي انداز ۾ ويهي خوب انواع واقسام جي عمدہ کاڌن مان لطف ماڻن ۽ مفلس، مُتوسط ۽ غريب ماڻهن کي عام کاڌو ڪارايو وڃي، ائين هرگز نه ڪرڻ گهرجي جو ان سان مسلمانن جي دل شڪني ۽ دل آزاري ٿيندي آهي. اهڙي طرح ڪجهه مهمان جيئن پيڻ پاءُ يا قريبي رشتيدار اهڙا به هوندا آهن جيڪي ڪجهه ڏينهن جي لاءِ رهڻ به ايندا آهن، انهن جي مهمان نوازي به ڪرڻ گهرجي، بهار شريعت جلد 3 صفحہ نمبر 391 تي فرمانِ مُصطفي صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ آهي: جيڪو شخص الله عَزَّ وَجَلَّ ۽ قيامت جي ڏينهن تي ايمان رکي ٿو، اهو مهمان جو اڪرام ڪري، هڪ ڏينهن رات ان جو جائز آهي (يعني هڪ ڏينهن ان جي پوري خاطر ڌاري ڪري، حسب استطاعت ان جي لاءِ پرتڪلف کاڌو تيار ڪرائي) ۽ ضيافت تي ڏينهن آهي (يعني هڪ ڏينهن کان بعد ما حضر (جيڪو گهر ۾ موجود هجي) پيش ڪري) ۽ تن ڏينهن کان پوءِ صدقو آهي. (صحیح البخاري، ڪتاب الأدب، باب اڪرام الضيف... الخ، الحديث: ۱۱۳۸، ۱۳۶۷) الله عَزَّ وَجَلَّ اسان کي مهمان نوازي سميت تمام نيڪ عمل ڪرڻ ۽ چڱيون خصلتون اپنائڻ جي توفيق عطا فرمائي. أَمِينٌ بِجَاهِ النَّبِيِّ الْأَمِينِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ

مجه ڪو تو متقى بنا يارب!

واسطه ميرے پير و مرشد ڪا

ڪوئي ايسي هوا چلا يا رب!

دل ڪا اجڙا چمن هو پهر آباد

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

مجلس مزاراتِ اولياء!

منا منا اسلامي ڀائرو! اسان سيدي قطب مدينه رَحْمَةُ اللَّهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جي زندگي جي مختلف گوشن جي باري ۾ ٻڌي رهيا آهيون. پنهنجي بزرگن جو تذڪرو بيان ڪرڻ جو هڪ اهم سبب اهو هوندو آهي ته اسان انهن جي سيرت ۽ ڪردار ۽ انهن جي مُقَدَّس زندگي جي مُتَعَلَق ٻڌي انهن جهڙو بنبجڻ جي ڪوشش ڪيون. شيخ طريقت، امير اهل سنت وَأَمَّتْ بَرَكَاتُهُمُ الْعَالِيَهُ هميشه تبليغِ قرآن و سنت جي عالمگير غير سياسي تحريڪ دعوتِ اسلامي جي هر اسلامي ڀاءُ ۽ اسلامي پيڻ کي انهن بزرگن سڳورن جي تعظيم و تڪريم ڪرڻ ۽ انهن جي سيرت و ڪردار کي اپنائڻ جو درس ڏيندا آهن. اوهان جي انهيءَ درس جو نتيجو آهي جو دعوتِ اسلامي جي مرڪزي مجلس شوريٰ جي تحت هڪ مجلس بنام ”مجلس مزاراتِ اولياء“ قائم آهي جنهن جو ڪم انهن اولياءِ ڪرام جي خانقاهن ۽ درگاهن تي حاضر ٿي ماڻهن جي اصلاح جي ڪم کي جاري و ساري رکڻ ۽ ماڻهن کي حقيقي معنن ۾ انهن بزرگن سڳورن جي نقش قدم تي هلڻ جي ترغيب ڏيڻ آهي. يقيناً اسان جي خوش بختي آهي جو اڄ اسان به الله عَزَّ وَجَلَّ جي هڪ ولي ۽ سلسلہِ عاليه قادريه رضويه جي هڪ عظيم بزرگ سيدي قطب مدينه رَحْمَةُ اللَّهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جي سيرت جي باري ۾ ٻڌڻ جو شرف حاصل ڪيو، اسان کي به انهن جهڙو ٿيڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي.

رسالي جو تعارف!

پاڻ رَحْمَةُ اللَّهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جي زندگي جي باري ۾ وڌيڪ معلومات جي لاءِ دعوتِ

اسلامي جي اشاعتي اداري مڪتبه المدينه جي رسالي ”سيدي قطب مدينه“ جو مطالعو بيحد مفيد رهندو، تنهنڪري اڄ هن رسالي کي هديهءَ طور فرمائي ان جو مطالعو ڪيو. **اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَزَّوَجَلَّ** اسان جي خوش نصيبي آهي جو شيخ طريقت، امير اهل سنت **دَامَتْ بَرَكَاتُهُمُ الْعَالِيَه** سيدي قطب مدينه **رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ** جا مُريد به آهن ۽ سندن خليفه به آهن، سيدي قطب مدينه **رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ** جو فيضان حاصل ڪرڻ جو هڪ ذريعو اهو به آهي ته شيخ طريقت امير اهل سنت **دَامَتْ بَرَكَاتُهُمُ الْعَالِيَه** جي بيعت ڪئي وڃي، ان سان حضور قطب مدينه **رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ** جو فيضان نصيب ٿيڻ سان گڏوگڏ سلسلهءَ عاليه قادريه رضويه جي وڏن وڏن اولياءَ ڪرام **رَحْمَهُمُ اللهُ تَعَالَى** جو فيضان به نصيب ٿيندو، مُريد ٿيڻ ۾ نقصان جو ڪو پهلو ئي ناهي، ٻنهي جهانن ۾ **اِنْ شَاءَ اللهُ عَزَّوَجَلَّ** فائدو ئي فائدو آهي.

بول باله مري سرڪارون ڪه

ڪيسه آقاؤن كا بنده هوں رضا

صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٌ

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ!

مريدن جي اصلاح!

منا منا اسلامي پاترو! سيدي قطب مدينه **رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ** هميشه سنتن جي پاسداري ڪندا هئا، پاڻ به شريعت تي عمل ڪندا ها ۽ مُريدن کي به شريعتِ مُطهره تي ئي عمل ڪرڻ جي هدايت ڪندا ها، خاص ڪري نماز جي پابندي جي نهايت تاڪيد ڪندا ها، اڪثر فرمائيندا ها ته نماز جي بغير ڪجهه ناهي، جيڪڏهن ڪو نصيحت جي لاءِ عرض ڪندو هو ته فرمائيندا ها: پٽ! نماز پڙهندا رهو! نماز کي مضبوطي سان پڪڙي وٺو! مريدن، مُخلصن جي اصلاح هر وقت سندن پيش نظر هوندي هئي. عقائد و اعمال ۾ درستگي جي هميشه تاڪيد ڪندا ها، سندن صحبت ۾ غُربا ۽ فقرا کي ڏسي سلف

الصالحين جي ياد تازہ ٿيندي هي، تواضع و انڪسار سندن جو مزاج هو.

(انوارِ قطبِ مدينه، ص: ۲۴۰، ملقطاً)

وصالِ پُرملا ۽ تدفين:

پاڻ ﷺ پنهنجون شفقتون ۽ محبتون هميشه لٽائيندا رهيا ايستائين جو 4 ذوالحجہ الحرام 1401ھ بمطابق 2-10-81 جمعي جي ڏينهن مسجد النبوي الشريف عَلَى صَاحِبِهَا الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ جي مؤذن ”الله اڪبر الله اڪبر“ چيو ۽ سيدي قطبِ مدينه ﷺ کلمو شريف پڙهيو ۽ پاڻ ﷺ جو روح قفسِ عنصرِي مان پرواز ڪري ويو. بعدِ غسل شريف ڪفن وچائي سرِ اقدس جي هيٺ سرڪارِ مدينه صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي حجره ۾ مقصوره شريف جي خاکِ مُبارڪ رکي وئي، سرڪارِ انور صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي قبرِ انور جو غسل شريف ۽ مُختلف تبرڪات رکيا ويا. پوءِ ڪفن شريف بند ڪيو ويو. بعدِ نمازِ عصر ڏُروڊ و سلام ۽ قصيده ۾ برده شريف جي گونج ۾ جنازو مُبارڪ ڪنيو ويو.

عاشقِ ڪا جنازه به ذرا ڏهوم سے نڪله
محبوبِ ڪي گليون ميں ذرا گھوم ڪه نڪله

آخرڪار بي شمار سوگواران جي موجودگي ۾ سيدي قطبِ مدينه ﷺ کي سندن آرزو جي مطابق جنت البقيع جي ان حصي ۾ جتي اهلبيتِ اطهار عَلَيْهِمُ الرِّضْوَانُ آرام فرما آهن، اتي سيده النسا فاطمة الزهرا رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهَا جي مزار پُر انوار کان صرف ٻن گزن جي فاصلي تي سپردِ خاک ڪيو ويو. (سيدي قطبِ مدينه، ص: ۱۷) اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ جي انهن تي رحمت ٿئي ۽ انهن جي صدقي اسان جي بي حساب مغفرت ٿئي.

أَمِينَ بِجَاهِ النَّبِيِّ الْأَمِينِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

عشره ذوالحجہ جافاضل:

منا منا اسلامي پاڻرو! عنقريب ذوالحجۃ الحرام جو مهينو شروع ٿيڻ وارو آهي، هن مهيني جي به ڇا ئي ڳالهه آهي، خاص طور تي هن جي ابتدائي عشري جي عظمت ۽ رفعت جي ڇا ڳالهه ڪجي! احاديثِ طيبه ۾ انهن ڏينهن جي هڪ روزي کي سڄي سال جي روزن جي برابر ۽ هڪ رات جي قيام کي شبِ قدر جي قيام جي برابر ٻڌايو ويو آهي، جيئن فرمانِ مُصطفيٰ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ: اللهُ عَزَّ وَجَلَّ کي عَشْرَه ذُوالْحِجَّه کان وڌيڪ ڪنهن ڏينهن ۾ پنهنجي عبادت ڪرڻ پسنديده ناهي ان جي هر ڏينهن جو روزو هڪ سال جي روزن ۽ هر رات جو قيام شبِ قدر جي برابر آهي. (جامع ترمذي ج ۲ ص ۱۹۲ حديث ۷۵۸)

منا منا اسلامي پاڻرو! اندازو لڳايو ته پهرين عشره ذوالحجہ جون ڪيتريون برڪتون آهن، فيضانِ سنت ۾ لکيل آهي: بعض احاديثِ مُبارڪه جي مطابق ذُوالْحِجَّه الحرام جو پهريون عشره (يعني ابتدائي ڏهه ڏينهن) رَمَضانُ المُبارڪه کان پوءِ سڀني ڏينهن کان افضل آهي. (فيضانِ سنت، ص: ۱۴۰۳) بلڪ ڏينهن ته رَمَضان کان به افضل آهن جڏهن ته راتيون رَمَضان جون افضل آهن. اسان کي ڪيپي ته انهن ڏينهن کي فضوليات ۾ ضائع ڪرڻ جي بدران اللهُ عَزَّ وَجَلَّ جي عبادت ۾ ئي بسر ڪيون، ڏينهن روزي ۾ گذاريون ۽ رات عبادت ۾ گذاريون. اَلْحَمْدُ لِلَّهِ عَزَّ وَجَلَّ هن مهيني جي ابتدائي عشري ۾ روزانو نمازِ عشاءِ کان پوءِ مَدَنِي مُذاڪرو به مَدَنِي چينل تي براه راست (Live) نشر ڪيو ويندو آهي، جنهن ۾ شيخِ طريقت، اميرِ اهل سنت، باني دعوتِ اسلامي حضرت علامه مولانا ابو بلال محمد الياس عطار قادري رَضَوِي ضيائي

دَامَتْ بَرَكَاتُهُمُ الْعَالِيَهُ علم ۽ حڪمت جا مَدَنِي گل عام ڪندي عاشقانِ رسول جي
سؤالن جا جواب عطا فرمائڻ ٿا، مَدَنِي مذاڪري ۾ شرڪت اسان کي گهڻن
گناهن کان بچائي ڪيئي نيڪين جو حق دار بنائي سگهي ٿي.

12 مَدَنِي ڪمن مان هڪ مَدَنِي ڪم ”مَدَنِي مذاڪري ۾ شرڪت“

۽ هفتيوار مَدَنِي مذاڪري ۾ شرڪت ڪرڻ ذيلي حلقي جي 12 مَدَنِي
ڪمن مان هڪ مَدَنِي ڪم به آهي. مَدَنِي مذاڪرو علمِ دين حاصل ڪرڻ جو
بهترين ذريعو آهي، مَدَنِي مذاڪرو سنيون صحبتون ماڻڻ جو بهترين
ذريعو آهي، مَدَنِي مذاڪري ۾ شرڪت ڪرڻ سان نيڪ اعمال اپنائڻ جو
جذبو بيدار ٿيندو آهي، مَدَنِي مذاڪري ۾ شرڪت ڪرڻ سان ٻانهو گناهن
کان بيزار ۽ نيڪين سان پيار ڪرڻ لڳي ٿو، اَلْعَرَضُ! مَدَنِي مذاڪري ۾
شرڪت دين و دُنيا جي اصلاح جو سبب آهي، ان ڪري هفتيوار مَدَنِي
مذاڪري ۾ شرڪت کي پنهنجو معمول بڻايو. اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَزَّوَجَلَّ ڪوڙ سارا
اسلامي ڀائر مَدَنِي مذاڪري جي بَرَڪت سان گناهن کان پاسو ڪري سَنَتَن
جا پيڪر بڻجي چڪا آهن، اچو هن ضمن ۾ هڪ مَدَنِي بهار ملاحظه ڪيو!

مون ويڊيو سينٽر جو بند ڪيو:

جيئن، مرڪز الاولياء (لاهور، پاڪستان) جي رهائشي اسلامي ڀاءُ جو بيان
آهي ته دعوتِ اسلامي جي مَدَنِي ماحول سان وابستگي کان پهريان مَعَاذُ
اللّٰهِ عَزَّوَجَلَّ منهنجو هڪ ويڊيو سينٽر هو جتي سڄو ڏينهن ويهي مان پاڻ به
فلمون ڊراما ڏسندو رهندو هئس ۽ ٻين کي فلمن جون سي، ڊيز فراهم
ڪري پنهنجي آخرت جي بربادي جو سامان ڪندو هئس. مون کي هڪ
ڏينهن مَدَنِي چينل جو سلسلو ”مَدَنِي مذاڪرو“ ڏسڻ جو موقعو مليو. شيخ
طريقت، امير اهلستت دَامَتْ بَرَكَاتُهُمُ الْعَالِيَهُ عاشقانِ رسول جي سؤالن جا وڏي پياري

انداز ۾ جواب ارشاد فرمائي رهيا هئا، جنهن جي ڪري مان به توجُّه سان مَدَنِي مذاڪرو ٻڌڻ لڳس، شيخ طريقت، اميراهلسنت وَأَمَّتْ بَرَكَاتُهَا الْعَالِيَةَ جي نصيحت آموز ۽ فڪر آخري سان مَعْمُور مَلْفُوظَات منهنجي دل جي دُنِيَا بدلائي ڇڏي. **اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَزَّوَجَلَّ** مون پنهنجي گناهن پري زندگي کان توبه ڪئي ۽ پنهنجو ويڊيو سينٽر هميشه جي لاءِ بند ڪري ڇڏيو ۽ دعوتِ اسلامي جي مَدَنِي ماحول سان وابسته ٿي نيڪين جي شاهراه تي شامل ٿي ويس. **اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَزَّوَجَلَّ** دعوتِ اسلامي جي پاڪيزه مَدَنِي ماحول جي برڪت سان نماز پنجگانه جو پابند بڻجي ويس. پنهنجي چهري تي ڏاڙهي شريف ۽ مٿي تي عمامي شريف جو تاج سجائي ورتو.

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! **صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٍ**

دعوتِ اسلامي جاشعب جات!

منا منا اسلامي ڀاڻرو! **اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَزَّوَجَلَّ** تبليغ قرآن و سُنَّت جي عالمگير غير سياسي تحريڪ دعوتِ اسلامي هن وقت ڪيئي نيڪ ڪمن ۾ دين جي خدمت ڪري رهي آهي: جُمادِي الأخرِي 1437ھ بمطابق مارچ 2016ء تائين جي معلومات مطابق مُلڪ ويرون مُلڪ ۾ دعوتِ اسلامي جي تحت سوين جامعاتُ المدينه (للبنين وللبنات) قائم آهن جن ۾ هزارين طلبه و طالبات درس نظامي ڪري رهيا آهن، ۽ هزارين مدارسُ المدينه (للبنين وللبنات) به قائم آهن جن ۾ ڪم وپيش هڪ لک کان وڌيڪ مَدَنِي مُنَّا ۽ مَدَنِي مُتَيُون حِفْظ و ناظره جي مُفت تعليم حاصل ڪري رهيا آهن. مَدَنِي تربيت گاهون، مختلف تربيتي ڪورسز جي علاوه مَدَنِي چينل جيڪو بي شمار مُسلمانن جي اصلاح ۽ غير مُسلمانن جي قَبُولِ اسلام جو سبب بڻجي رهيو آهي ۽ ان

جي ذريعي لکين عاشقانِ رسول علمِ دين سان مالا مال ٿي رهيا آهن، دارُالمدينه، ڪيئي دارُالافتاءِ اهل سنت، المدينه العلميه، مجلسِ مڪتوبات و تعويذاتِ عطاريه جنهن سان ماهوار لکين مسلمان مُستفيع ٿي رهيا آهن، ان جي علاوه سوين مَدني مراڪز (يعني فيضانِ مدينه) ۽ ڪثير مسجدن جي تعميرات و انتظامات، صحراءِ مدينه جي اندر مختلف تعميرات و انتظامات، مدارس المدينه آن لائن، اهڙي طرح سوين هفتيوار اجتماع، وڏين راتين جا اجتماع، سڄي رَمَضان جو اجتماعي اعتڪاف درجنن هندن تي ۽ آخري عشري جو اجتماعي اعتڪاف هزارين هندن تي ٿيندو آهي، جن ۾ هزارين اسلامي پائر اعتڪاف ڪندا آهن، غرض اهو ته منظرِ طريقي سان مَدني ڪمن کي اڳتي وڌائڻ جي لاءِ دعوتِ اسلامي جي تحت تقريباً 102 شعبا قائم آهن جن جي لاءِ وڏي رقم جي ضرورت هوندي آهي.

قرباني جون ڪلون دعوتِ اسلامي کي ڏيو:

منا مٺا اسلامي پائرو! انهن سمورن شعبن کي هلائڻ جي لاءِ ڪروڙين روپين جا اخراجات ٿيندا آهن. جيڪي مُخَيِر حَضرات جي تعاون سان ئي پورا ٿيندا آهن، مَدني ڪمن جي لاءِ ٿيندڙ انهن اخراجات کي پورو ڪرڻ جي لاءِ بقر عيد جي موقعي تي ڪلون به گڏ ڪيون وينديون آهن. هيئن به عيد قربان بلڪل ويجهو آهي ۽ انهن ڏينهن ۾ دعوتِ اسلامي جي مَدني ڪمن جي لاءِ ڪلون گڏ ڪيون وينديون آهن. دعوتِ اسلامي جي خدمتِ دين جو اهو عظيم ڪم اوهان سڀني جي سامهون آهي، ان ڪري اوهان سان مَدني التجا آهي ته قرباني جون ڪلون دعوتِ اسلامي کي ڏيو. يقيناً اوهان جو هن طرح جو تعاون به خدمتِ دين ئي آهي، نيز حصولِ ثواب جي خاطر پنهنجي گهر، رشتہ دارن ۽ اهلِ محلہ سان گڏوگڏ مُختلف علائقن ۾ وڃي

دعوتِ اسلامي جي شعبن جو تعارف ڪرائيندي ڦرباني جون ڪلون به گڏ ڪيو! الله عَزَّوَجَلَّ اسان کي عمل جي توفيق عطا فرمائي.

أَمِينٌ بِجَاهِ النَّبِيِّ الْأَمِينِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ

بيان جو خلاصو:

منا منا اسلامي پاترو! اڄ اسان کي مريد ۽ خليفه اعليٰ حضرت، قطبِ مدينه حضرت علامه مولانا ضياء الدين احمد مَدَنِي قادري رضوي رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جي ذاتِ گرامي جي باري ۾ مدني گل ٻڌڻ جي سعادت حاصل ٿي، سيدي قطبِ مدينه رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ الله عَزَّوَجَلَّ جي ذات تي ڀروسو ڪرڻ وارا، نهايت سخي ۽ مهربان بزرگ هئا، نهايت ئي خوبصورت حُلِيي جا مالڪ هئا، پيلي پيت ۾ مُحَدَّث سُورتي رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ وٽ دورانِ تعليم ٿي پاڻ اعليٰ حضرت رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ وٽ مريد ٿي ويا ۽ جلد ئي خلافت سان به نوازا ويا، سيدي قطبِ مدينه رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ طلبِ علمِ دين جي لاءِ لاهور، هند ۽ بغداد شريف جا سفر ڪيا، اشراق، چاشت ۽ اوابين جون نمازون ادا ڪرڻ سندن جو معمول هو، مهمان نوازي ۾ پنهنجو مت پاڻ هئا، سيدي قطبِ مدينه رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ پاڻ به شريعت تي عمل ڪندا هئا ۽ پنهنجي مريدن کي به شريعتِ مُطَهَّره تي عمل جي هدايت ڪندا هئا، عاجزي ۽ انڪساري سندن جو شيو هو. 4 ذوالحج 1401ھ جمعي جي ڏينهن پاڻ جو وصال ٿيو ۽ آرزو جي مُطابِق جنت البقيع ۾ سندن تدفين ٿي. الله عَزَّوَجَلَّ اسان کي به سندن نقشِ قدم تي هلڻ جي توفيق عطا فرمائي. أَمِينٌ بِجَاهِ النَّبِيِّ الْأَمِينِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

منا منا اسلامي پاڻرو! بيان کي ختم ڪندي سنّت جي فضيلت ۽
ڪجهه سنّتون ۽ آداب بيان ڪرڻ جي سعادت حاصل ڪيان ٿو، تاجدار
رسالت، شهنشاھِ نبوت، مصطفيٰ جانِ رحمت صَلَّي اللهُ تَعَالَى عَلَیْهِ وَاٰلِهِ وَسَلَّمَ جو فرمان
جنت نشان آهي: جنهن منهنجي سنّت سان محبت ڪئي ان مون سان محبت
ڪئي ۽ جنهن مون سان محبت ڪئي اهو جنت ۾ مون سان گڏ هوندو. (1)

سِينه تری سنّت کا مدينه بے آقا
جنت میں پڑوسی مجھے تم اپنا بنانا

سُرمو لڳائڻ جون سنّتون ۽ آداب:

اچو! شيخ طريقت، امير اهل سنّت دَامَتْ بَرَكَاتُهُمُ الْعَالِيَهُ جي مطبوع رسالي
”101 مَدَنِي گُل“ مان سرمو لڳائڻ جون سنّتون ۽ آداب ٻڌون ٿا.

سنن ابن ماجه“ جي روايت ۾ آهي: ”سپني سرمن مان بهتر سرمو ”اِئْمِد“
آهي جو اهو نظر کي روشن ڪري ۽ پلڪون وڌائي ٿو“. (ابن ماجه، حديث 3497 ج 4 ص
115) ﴿2﴾ پٿر جو سرمو استعمال ڪرڻ ۾ حرج ناهي ۽ ڪارو سرمو يا ڪجل
زينت جي قصد (يعني زينت جي ارادي) سان مرد کي لڳائڻ مڪروه آهي ۽ زينت
جو ارادو نه هجي ته ڪراهت ناهي. (عالمگيري ج 5 ص 359) ﴿3﴾ سرمو سمهڻ مهل
استعمال ڪرڻ سنّت آهي. (مراة المناجیح ج 6 ص 180) ﴿4﴾ سرمي استعمال ڪرڻ جي تن
منقول طريقي جو خلاصو پيش خدمت آهي: (1) ڪڏهن ٻنهي اکين ۾ ٿي تي
سرائيون (2) ڪڏهن ساڄي اک ۾ ٿي ۽ کاٻي ۾ ٻه، (3) ته ڪڏهن ٻنهي اکين

1...مشكاة الصابیح، کتاب الايمان، باب الاعتصام بالكتاب والسنة، ۹۷/۱، حديث: ۱۷۵

۾ ۾ ۽ وري آخر ۾ هڪ سرائي کي سرمي واري ڪري ان کي واري واري سان ٻنهي اکين ۾ لڳايو. (شعب الايمان ج 5 ص 218، 219) اهڙي طرح ڪرڻ سان ان شاء الله عَزَّوَجَلَّ تنهي طريقن تي عمل ٿيندو رهندو.

طرح طرح جون هزارين سنتون سڪڻ جي لاءِ **مكتبة المدينه** جي شايع ٿيل ڪتاب 312 صفحن تي مشتمل ڪتاب ”بهار شريعت“ حصو 16 ۽ 120 صفحن جو ڪتاب ”سنتين ۽ آداب“ هديو ڏئي حاصل ڪيو ۽ پڙهيو. سنتن جي تربيت جو هڪ بهترين ذريعو دعوت اسلامي جي مدني قافلن ۾ عاشقان رسول سان گڏ سنتن پريو سفر آهي.

مجه ڪو جذبہ دے سفر ڪرتا ربوڻ پَرَوَرْدُگار

سنتون کي تربيت ڪے قافلے ميں بار بار

صَلُّوا عَلَي الْحَبِيبِ! صَلَّي اللهُ تَعَالَى عَلَي مُحَمَّدٍ

دعوتِ اسلامي جي هفتيوار سنتن پري

اجتماع ۾ پڙهيا ويندڙ 6 درود شريف ۽ 2 دعائون

(1) جمع جي رات جو دُرود

اَللّٰهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ وَبَارِكْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ النَّبِيِّ الْاُمِّيِّ

اَلْحَبِيْبِ الْعَالِي الْقَدْرِ الْعَظِيْمِ الْجَاهِ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلَّمَ

بزرگن فرمايو آهي ته جيڪو شخص هر جمعرات (جمع ۽ خميس جي وچين رات) هن دُرود شريف کي پابندي سان گهٽ ۾ گهٽ هڪ ڀيرو پڙهندو موت جي وقت سرڪار مدينه صَلَّى اللهُ تَعَالَىٰ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي زيارت ڪندو ۽ قبر ۾ داخل ٿيڻ وقت به ايستائين هو ڏسندو ته سرڪار مدينه صَلَّى اللهُ تَعَالَىٰ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ ان کي پنهنجي هٿن سان قبر ۾ داخل ڪري رهيا آهن. (2)

(2) سمورا گناه معاف

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى سَيِّدِنَا وَ مَوْلَانَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَسَلَّمَ

حضرت سَيِّدُنَا انس رَضِيَ اللهُ تَعَالَىٰ عَنْهُ کان روايت آهي ته تاجدار مدينه صَلَّى اللهُ تَعَالَىٰ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن فرمايو: جيڪو شخص هي دُرود شريف پڙهي جيڪڏهن بيٺل هو تو ويهڻ کان پهريان ۽ ويٺل هو ته بيٺل کان پهريان، ان جا گناه معاف ڪيا ويندا. (3)

(3) رحمت جا ستر دروازا

2...افضل الصلوات على سيد السادات، الصلاة السادسة والخمسون، ص 151 ملخصاً

3...افضل الصلوات على سيد السادات، الصلاة الحادية عشرة، ص 65

صَلَّى اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ

جيڪو هي دُرُود شريف پڙهندو آهي ان تي رحمت جا ستر دروازا کوليا

ويندا آهن. (4)

(4) ڇه لک دُرُود شريفن جو ثواب

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ عَدَدَ مَا فِي عِلْمِ اللَّهِ صَلَاةً دَائِمَةً بِدَوَامِ مُلْكِ اللَّهِ

حضرت احمد صاوي عليه رَحْمَةُ اللهِ الْهَادِي ڪن بزرگن کان نقل ڪن ٿا هن دُرُود

شريف کي هڪ ڀيرو پڙهڻ سان ڇه لک دُرُود شريف پڙهڻ جو ثواب حاصل

ٿيندو آهي. (5)

(5) قُرْبِ مُصْطَفِي صَلَّ اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ كَمَا تُحِبُّ وَتَرْضَى لَهُ

هڪ ڏينهن هڪ شخص آيو ته حُضُورِ انور صَلَّ اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ کيس پنهنجي

۽ صِدِّيقِ اڪبر رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ جي وچ ۾ ويهاريو، انهيءَ تي صحابه ڪرام رَضِيَ اللَّهُ

تَعَالَى عَنْهُمْ کي تَعَجُّبُ ٿيو ته اهو مرتبي وارو شخص ڪير آهي جڏهن اهو هليو

ويو ته سرڪار مدينه صَلَّ اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن فرمايو: هو جڏهن مون تي دُرُودِ

پاڪ پڙهندو آهي ته هيئن پڙهندو آهي. (6)

(6) دُرُودِ شَفَاعَتِ

4...القول البديع، الباب الثاني، ص 277.

5...افضل الصلوات على سيد السادات، الصلاة الثانية والخمسون، ص 149

6...القول البديع، الباب الاول، ص 125

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَأَنْزِلْهُ الْمُقْعَدَ الْمُقَرَّبَ عِنْدَكَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ

شافع امر صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن جو فرمان معظم آهي: جيڪو شخص هي درود پاڪ پڙهي ان جي لاءِ منهنجي شفاعت واجب ٿي ويندي آهي.⁽⁷⁾

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

(1) هڪ هزار ڏينهن جون نيڪيون

جَزَى اللهُ عَنَّا مُحَمَّدًا مَا هُوَ أَهْلُهُ

حضرت سيّدنا ابن عباس رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ کان روایت آهي ته سرڪارِ مدينه صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن فرمايو: هي درود شريف پڙهڻ واري جي لاءِ ستر فرشتا هڪ هزار ڏينهن تائين نيڪيون لکندا آهن.⁽⁸⁾

﴿2﴾ جڻ شَبِ قَدْرِ حَاصِلِ كَرِي وَرْتِي

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْحَلِيمُ الْكَرِيمُ،

سُبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ السَّمَوَاتِ السَّبْعِ وَرَبِّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ

(خداءِ حليم و كريم کان سواءِ ڪوئي عبادت جي لائق ناهي، الله عَزَّوَجَلَّ پاڪ آهي جيڪو ستن آسمانن ۽ عرش عظيم جو پروردگار آهي) فرمانِ مصطفيَا صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ: جنهن هن دُعا کي ٿي پيرا پڙهيو جڻ ان شَبِ قَدْرِ کي حاصل ڪري

ورتو. (ابن عساکر ج 19، ص 155، حديث 4455)

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

7 ... الترغيب والترهيب، ج 2، ص 329، حديث 31

8 ... مجمع الزوائد، كتاب الادعية، باب في كيفية الصلاة... الخ، 10/254، حديث: 17305